

11. Portulans Institute. (2023). *Network Readiness Index*. Available at: https://download.networkreadinessindex.org/reports/nri_2023.pdf.
12. Portulans Institute. (2024). *Network Readiness Index*. Available at: <https://download.networkreadinessindex.org/reports/data/2024/nri-2024.pdf>.
13. Derzhavna sluzhba statystyky Ukrainy. (n.d.). Indeks tsyfrovoi ekonomiky ta suspilstva (DESI) [Digital economy and society index (DESI)]. Available at: <https://www.ukrstat.gov.ua/operativ/desi/desi.htm>.
14. Kabinet Ministriv Ukrainy. (2024). Tsyfrovizatsiia budivelnoi haluzi: popyt na elektronni posluhy zrostaie [Digitalization of the construction industry: Demand for e-services is growing]. Available at: <https://www.kmu.gov.ua/news/tsyfrovizatsiia-budivelnoi-haluzi-popyt-na-elektronni-posluhy-zrostaie>.
15. Konfederatsiia budivnykiv Ukrainy (KBU). (2025). Prosvannia tsyfrovizatsii v sektorakh nerukhomosti ta budivnytstva [Promoting digitalization in the real estate and construction sectors]. Available at: <https://kbu.org.ua/news/prosvannia-tsyfrovizatsii-v-sektorakh-nerukhomosti-ta-budivnytstva-2>.
16. Stadnyk, V., Zamazii, O., Khrushch, N., Yokhna, V., Holovchuk, O., & Gadzhuk, M. (2023). Justification of the organizational readiness of industrial enterprises for technological changes using fuzzy logic. In *2023 IEEE 4th KhPI Week on Advanced Technology (KhPIWeek)* (pp. 1–7). IEEE. <https://doi.org/10.1109/KhPIWeek61412.2023.10312940>.

Abstract.

Stadnyk V., Liubka V., Naskalniy S. Functionality of digitalization in ensuring the efficiency of business processes of integrated business structures of the construction sphere.

The article highlights the growing need for modern businesses to adopt digital technologies, which can improve business process management and increase the competitiveness of enterprises. The purpose of this article is to substantiate the structure and tasks of information support for the efficiency of business processes within integrated business structures, and to identify the trends and main directions of its development in the construction industry. The dynamics of rating assessments in the formation of the digital, innovative, and network potential of the state for 2021-2024 are analyzed, and its improvement in 2024 is indicated. The main innovative trends in the field of information and communication technologies are highlighted. The possibilities of increasing the efficiency of business processes within integrated business structures, utilizing information technologies, are revealed. It is emphasized that digital solutions expand the possibilities of delegating part of business processes to outsourcing, which creates the prerequisites for the implementation of various forms of integration (horizontal, network, etc.). This increases the ability of enterprises to integrate narrowly specific resources into existing value chains, which is critically important for the formation of competitive business processes. The specifics of the construction sector as an environment for the formation and development of integrated business structures are characterized. The significance of modern digital technologies in increasing the efficiency of business processes and project management in integrated networks of construction organizations is emphasized. The main digital technologies used in the business processes of the construction industry are highlighted. The expediency of prioritizing the digitalization of key business processes is emphasized. Digital solutions that enhance the efficiency of key business processes in managing construction projects are considered. The tasks of information support for strategic decision-making within the management system of an integrated business structure, in connection with the goals of strategic management, are outlined.

Keywords: efficiency, business process, information technology, digital products, construction industry, project management, information support system, competitiveness.

Стаття надійшла до редакції 02.05.2025 р.

Бібліографічний опис статті:

Стадник В. В., Любка В. С., Наскальний С. О. Функціонал цифровізації в забезпеченні ефективності бізнес-процесів інтегрованих підприємницьких структур будівельної сфери. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 3. С. 106-111.

Stadnyk V., Liubka V., Naskalniy S. Functionality of digitalization in ensuring the efficiency of business processes of integrated business structures of the construction sphere. *Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 3, pp. 106-111.

УДК 65.012.2; JEL classification: M10; M11; L21

DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2025-3-24>

СВІТЛИЧНА Алла Василівна, кандидат економічних наук, доцент, професор кафедри підприємництва і права, Полтавський державний аграрний університет, <https://orcid.org/0000-0003-3674-5787>
ПАВЛИК Руслан Вікторович, здобувач вищої освіти ступеня «Доктор філософії», Полтавський державний аграрний університет, <https://orcid.org/0009-0006-2830-995X>

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВА

Світлична А.В., Павлик Р.В. Концептуальні засади стратегічного управління розвитком підприємства.

У статті розкрито концептуальні засади стратегічного управління розвитком підприємства в умовах динамічного зовнішнього середовища. Обґрунтовано роль стратегічного підходу як необхідної умови досягнення сталого конкурентного положення на ринку. Окреслено сутність стратегічного управління як системи цілеспрямованого впливу на внутрішні та зовнішні чинники з метою забезпечення сталого розвитку. Розкрито взаємозв'язок між стратегічним аналізом, формуванням місії, цілей і вибором стратегій. Здійснено аналіз підходів до формування стратегій, охарактеризовано основні етапи стратегічного планування, визначено роль стратегічного аналізу в управлінській діяльності. Обґрунтовано важливість врахування інноваційного потенціалу, адаптивності та конкурентних переваг підприємства у процесі розробки стратегічних рішень.

Ключові слова: стратегічне управління, розвиток підприємства, місія, стратегія, SWOT-аналіз, конкурентоспроможність, стратегічний аналіз.

Постановка проблеми у загальному вигляді. У сучасних умовах зростаючої нестабільності, динамічних технологічних змін, глобалізації ринкових процесів та політичної непередбачуваності стратегічне управління відіграє ключову роль у системі менеджменту підприємства. Його результативність визначає здатність організації оперативно реагувати на виклики зовнішнього середовища, забезпечувати стабільність функціонування та підтримувати конкурентні переваги.

Стратегічний розвиток підприємства являє собою комплексне та багатогранне явище, яке передбачає трансформацію якісних характеристик діяльності, посилення конкурентних позицій на ринку, модернізацію ресурсної бази, а також адаптацію до змін у зовнішньому середовищі. В умовах жорсткої конкуренції, цифрової трансформації та глобалізаційних викликів стратегічний розвиток стає визначальним чинником довгострокової життєздатності підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Концептуальні засади стратегічного управління розвитком підприємства сформувалися завдяки працям зарубіжних і вітчизняних учених. І. Ансофф [2] та Р. Акофф [1] визначили стратегію як поєднання адаптації до середовища й системного підходу до розвитку; П. Друкер [5] акцентував на управлінні за цілями, а Г. Мінцберг [7; 8] – на різноманітності та динаміці стратегічних моделей. Д. Барні [3] розвинув ресурсну концепцію конкурентних переваг, а А. Томпсон і А. Стрікланд [11] наголошували на важливості конкурентних стратегій. Серед українських науковців Н. Куденко [6] зосередила увагу на стратегічному маркетингу, С. Мішенін [9] – на інноваційно-екологічних факторах розвитку, а Н. Гавлюк, В. Закусило, С. Рудніченко, Н. Бредько [4] – на прикладних аспектах реалізації стратегій. Узагальнення цих підходів дозволяє розглядати стратегічне управління як багаторівневу систему, що поєднує ресурсний, системний і адаптивний

підходи до забезпечення конкурентоспроможності підприємства.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування теоретичних і методичних положень щодо концептуальних засад стратегічного управління розвитком підприємства.

Виклад основного матеріалу дослідження. Розвиток підприємства є складним, суперечливим і нелінійним процесом, що відбувається за спіралеподібною траєкторією. Йому притаманна нерівномірність, що виявляється в чергуванні фаз підйому та спаду, супроводжується як кількісними, так і якісними трансформаціями у діяльності підприємства, а також породжує як позитивні, так і негативні явища та тенденції. Загалом розвиток має циклічний характер і охоплює етапи кризи, застою, поживлення та зростання, які супроводжуються чергуванням періодів піднесення та падіння. На управління підприємством впливають численні взаємопов'язані та взаємозалежні фактори. Ефективність функціонування підприємства значною мірою зумовлюється здатністю управлінського персоналу ідентифікувати, аналізувати, оцінювати ці чинники та вчасно вживати відповідних коригувальних заходів.

З погляду економічної теорії, розвиток підприємства можна класифікувати за двома основними напрямками: екстенсивним та інтенсивним. Екстенсивний розвиток передбачає збільшення масштабів діяльності за рахунок нарощування ресурсів: зростання інвестицій, використання більшої кількості сировини, матеріалів і виробничих потужностей. Цей тип зосереджується на кількісному розширенні виробництва. Інтенсивний розвиток базується на підвищенні ефективності використання наявних ресурсів і включає вдосконалення технологій, оптимізацію виробничих процесів, підвищення професійного рівня персоналу тощо. Тут економічне зростання досягається шляхом якісного поліпшення використання виробничих факторів [4].

Стратегічний підхід до управління розвитком підприємства є одним із найпоширеніших і орієнтований на досягнення відповідності між ринковими вимогами та діяльністю підприємства в довгостроковій перспективі. Його реалізація передбачає здатність підприємства ідентифікувати та ефективно використовувати свої сильні сторони для створення додаткових конкурентних переваг, а також своєчасно реагувати на загрози та виклики зовнішнього середовища. Водночас важливо вміти розпізнавати і реалізовувати сприятливі можливості для подальшого розвитку. Основне призначення стратегічного підходу полягає у розробленні комплексу дій, спрямованих на подолання існуючих проблем і бар'єрів, що заважають досягненню поставлених цілей і переходу підприємства до якісно нового рівня функціонування в межах обраної стратегії розвитку [11].

Поняття стратегічного розвитку охоплює не лише зростання фінансових показників або обсягів виробництва, але й глибинні зміни в організаційній структурі управління, оновленні бізнес-моделі, посиленні інноваційного потенціалу й формуванні сучасної корпоративної культури. Це – результат цілеспрямованої, системної та довготривалої управлінської діяльності, яка враховує як наявні можливості підприємства, так і перспективи його подальшого функціонування.

У загальному контексті виділяють три основні типи розвитку підприємства:

ринковий розвиток – полягає в розширенні бази клієнтів та споживачів;

організаційний розвиток – стосується вдосконалення окремих працівників, колективів, управлінських структур, зон відповідальності та управлінських ініціатив;

бізнес-розвиток – передбачає стратегічне спрямування ресурсів у ті сфери, які здатні забезпечити довгострокову конкурентну перевагу [7; 8].

У наукових джерелах стратегічне управління розвитком підприємства розглядається як багаторівневий управлінський процес, що поєднує формальні та поведінкові елементи і спрямований на розробку та реалізацію ефективних стратегій, які забезпечують гармонізацію взаємодії підприємства з зовнішнім середовищем та досягнення визначених цілей [1].

На думку А. Томпсона та А. Стрікланда, стратегічний розвиток визначається як процес досягнення гармонії між внутрішніми ресурсами та зовнішніми загрозами з метою утримання стабільної позиції підприємства на ринку [11].

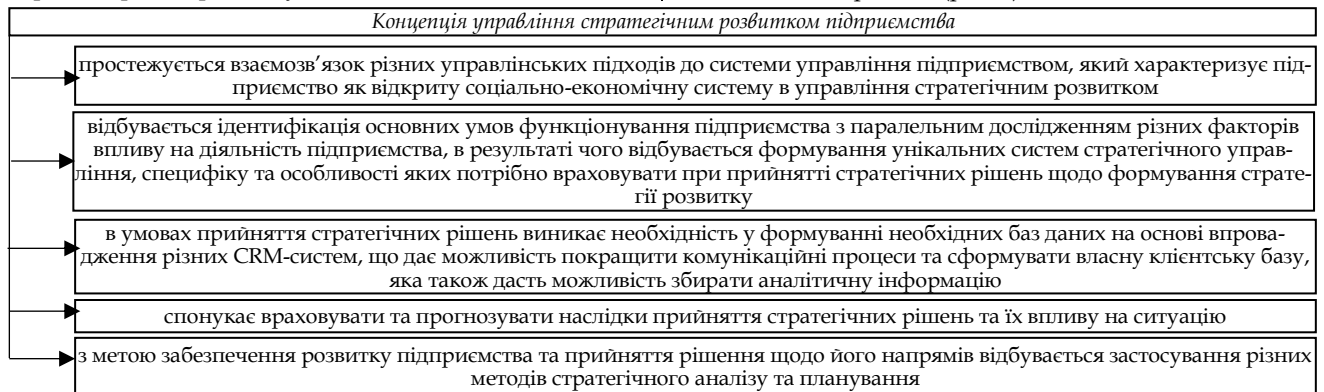
Необхідність у стратегічному управлінні розвитком підприємства виникає в низці ситуацій, зокрема:

різка зміна напрямку розвитку підприємства, що зумовлює потребу у переорієнтації діяльності. У таких випадках необхідно переглянути стратегічні орієнтири, провести комплексну діагностику внутрішнього стану підприємства та виявити ресурси для адаптації до нових умов ринку;

відхилення від поточної траєкторії розвитку у межах обраного курсу. У відповідь потрібне уточнення цілей та завдань, а також корекція наявних ресурсів і управлінських рішень на основі діагностичного аналізу;

падіння ефективності розвитку підприємства, що супроводжується наближенням до критичної точки (біфуркації), вимагає детального аналізу можливостей виходу з кризи та формування плану антикризового управління [2].

Загалом існує чимало тверджень науковців щодо концепції управління стратегічним розвитком підприємства [1; 2; 10], узагальнюючи які можна зазначити, що стратегічне мислення є базою цієї концепції та виражається певними рисами (рис. 1).

Рис. 1. Основні риси управління стратегічним розвитком підприємства. Джерело: [1; 2; 10]

Отже, наведені характеристики дають можливість визначити основні складові стратегічного управління, однак водночас не дозволяють найкращим чином розкрити сутність концепції стратегічного управління.

Головною метою стратегічного розвитку є забезпечення тривалої ефективності та підвищення конкурентоспроможності підприємства. До основних завдань цього процесу можна віднести:

формування стратегічного бачення та місії організації;

- адаптацію до змін у ринковому середовищі;
- забезпечення стабільності ресурсного потенціалу;
- управління інноваційними перетвореннями;
- збереження та розширення ринкових позицій.

У рамках стратегічного менеджменту сформовано кілька ключових підходів до осмислення сутності стратегічного розвитку підприємства [3; 5; 6; 8; 9; 11]:

класичний підхід – базується на припущенні стабільності зовнішніх умов, де стратегія формується через ретельне планування, постановку цілей і контроль за їх досягненням;

еволюційний підхід – наголошує на поступовості змін і здатності організації до адаптації під впливом зовнішніх чинників;

інституційний підхід – акцентує увагу на ролі соціокультурних, правових та інших інститутів у визначенні стратегічних орієнтирів;

ресурсний підхід – зосереджується на внутрішніх можливостях підприємства (фінансових, матеріальних, людських і нематеріальних активах);

інноваційний підхід – розглядає стратегічний розвиток як результат впровадження інновацій в технології, організацію бізнес-процесів та маркетинг.

Стратегічне управління розвитком підприємства – це процес формування, реалізації та оцінки довгострокових рішень, що визначають напрями і параметри функціонування підприємства з метою забезпечення його конкурентних переваг і сталого зростання. Основою цього процесу є концепція, яка охоплює системний підхід до аналізу внутрішніх і зовнішніх факторів, прогнозування змін, визначення стратегічних цілей і механізмів їх досягнення.

Узагальнюючи зазначене, можна зробити висновок, що стратегічний розвиток підприємства – це не стихійний процес, а результат глибокого аналізу, стратегічного бачення та постійного вдосконалення системи управління.

Основними характеристиками стратегічного управління розвитком є:

- орієнтація на довгострокову перспективу;
- адаптивність до змін середовища;
- акцент на розвиток ресурсного потенціалу;
- інтеграція функціональних стратегій;
- гнучкість у прийнятті рішень.

До ключових принципів стратегічного управління розвитком належать:

- системність – взаємозв'язок усіх елементів внутрішнього середовища підприємства;
- науковість – використання методів стратегічного аналізу, прогнозування і планування;
- гнучкість – здатність реагувати на зміни ринкової кон'юнктури;
- конкурентоспроможність – зосередження на розвитку ключових компетенцій;
- цільова спрямованість – чітке визначення місії та стратегічних цілей.

Варто зазначити, що успішне стратегічне управління розвитком дозволяє підприємству:

- досягати стійких конкурентних переваг;
- виявляти нові можливості на ринку;
- забезпечити збалансоване зростання;
- зменшувати ризики в умовах невизначеності;
- впроваджувати інновації та технологічні зміни.

Процес стратегічного управління розвитком умовно поділяється на етапи (рис. 2):

У сучасних умовах динамічного зовнішнього середовища, глобалізації ринків, інтенсивного науково-технологічного прогресу та зростання конкуренції стратегія розвитку стає не лише інструментом довгострокового планування, а й ключовим засобом забезпечення ефективного управління підприємством. Вона виконує функцію координуючого чинника, що

поєднує ресурсний потенціал організації з її цільовими орієнтирами, формує систему рішень, спрямованих на забезпечення стійкого функціонування та зростання.

Стратегія розвитку дозволяє підприємству адаптуватися до змін у зовнішньому середовищі, знижувати ризики, пов'язані з нестабільністю економічної кон'юнктури, а також забезпечувати узгодженість управлінських дій на всіх рівнях. У цьому контексті стратегія виступає інтегрованим інструментом, який поєднує діагностику внутрішнього стану підприємства, оцінку можливостей і загроз зовнішнього середовища та розроблення оптимального плану дій на перспективу.

Концептуальні етапи стратегічного управління розвитком

Рис. 2. Процес стратегічного управління розвитком підприємства. Джерело: [5; 11]

Роль стратегії як інструменту управління проявляється через такі ключові функції:

- аналітична функція – виявлення сильних і слабких сторін підприємства, можливостей та загроз, що дозволяє обґрунтовано визначити стратегічні пріоритети.
- координаційна функція – забезпечення узгодженості між структурними підрозділами, оптимізація використання ресурсів та синхронізація операційних процесів.

мотиваційна функція – формування єдиного стратегічного бачення серед персоналу, підвищення рівня залученості працівників до реалізації цілей підприємства.

контрольна функція – створення системи моніторингу та оцінки досягнення стратегічних цілей, що дозволяє вчасно вносити корективи в управлінські рішення.

Особливого значення стратегія розвитку набуває в агропродовольчій сфері, де вплив сезонних факторів, кліматичних ризиків, коливань попиту й державного регулювання є надзвичайно вагомими. В такому середовищі стратегічне управління дозволяє не лише оптимізувати виробничі й логістичні процеси, але й створювати конкурентні переваги шляхом інновацій, диверсифікації та впровадження цифрових технологій.

Таким чином, стратегія розвитку виступає не лише інструментом прогнозування й планування, а й системоутворювальним елементом сучасного управління, що визначає траєкторію сталого розвитку підприємства, його конкурентоспроможність та здатність до трансформації в умовах змін.

Стратегія розвитку є невід'ємним інструментом ефективного управління, що дозволяє організаціям досягти стійкого зростання, адаптуватися до змін та

зберігати конкурентні переваги. Впровадження стратегічного підходу до управління забезпечує системність, передбачуваність і контрольованість процесів у довгостроковій перспективі. Для досягнення результативності важливо поєднувати аналітичні підходи, сучасні цифрові інструменти та культуру стратегічного мислення в організації.

Висновки та перспективи подальших досліджень. У сучасних умовах економічної турбулентності, технологічних трансформацій та загострення конкуренції стратегія розвитку постає як ключовий інструмент ефективного управління підприємством. Вона забезпечує не лише довгострокове планування, але й виступає механізмом адаптації до змін, формування конкурентних переваг та досягнення стабільного зростання. Стратегічне управління дозволяє гармонізувати внутрішні ресурси із зовнішніми викликами, забезпечуючи системність, гнучкість і наукову обґрунтованість прийняття управлінських рішень.

У межах дослідження обґрунтовано, що стратегічний розвиток підприємства є складним, багатоаспектним процесом, що охоплює трансформацію не лише

виробничих чи фінансових параметрів, але й організаційної структури, інноваційного потенціалу, корпоративної культури. Успішна реалізація стратегії передбачає здатність до стратегічного мислення, ефективну комунікацію між усіма рівнями управління та чітке формулювання цілей і шляхів їх досягнення.

Стратегія розвитку виконує аналітичну, координаційну, мотиваційну та контрольну функції, що дозволяє підприємствам залишатися конкурентоспроможними та забезпечувати ефективне функціонування в умовах постійних змін. Особливо актуальною вона є для підприємств агропродовольчої сфери, де вплив зовнішніх факторів надзвичайно високий.

Таким чином, стратегічне управління розвитком має розглядатися як комплексна система, що поєднує гнучкість, інноваційність, адаптивність і цільову спрямованість, забезпечуючи водночас стабільність та довгострокову життєздатність підприємства. Впровадження стратегічного підходу створює передумови для підвищення ефективності управлінських процесів, зниження ризиків та формування стійких конкурентних переваг на ринку.

Література.

1. Ackoff R. Concept of Corporate Planning. New York: Wiley, 1970. P. 1.
2. Ansoff I. The State of Practice Planning Systems. Sloan Management Review. 1977. P. 1-24.
3. Барні Д. Ресурсно-орієнтований підхід до стратегії: основи і практика. Київ: Ліра-К, 2019. 190 с.
4. Гавловська Н., Закусилло В., Рудніченко Є., Брецько Н. Сучасні підходи до управління розвитком підприємства. *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*. 2023. № 318(3). С. 75-81. DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2023-318-3-11>.
5. Drucker P.F. Innovation and Entrepreneurship. Harper Business, 2015. 288 p.
6. Куденко Н.В. Стратегічне управління розвитком підприємств: навчальний посібник. Київ: КНЕУ, 2021. 312 с.
7. Мінцберг Г. Зліт та падіння стратегічного планування. Київ: Вид-во Олексія Капусты, 2008. 389 с.
8. Mintzberg H. The Rise and Fall of Strategic Planning. Harvard Business Review Press, 2000. 458 p.
9. Мішенін Є.В. Управління стійким розвитком підприємств. Суми: СумДУ, 2020. 264 с.
10. Newman W. Administrative Action: The Techniques of Organization Management. NJ: Englewood Cliffs. 1963. 56 p.
11. Thompson A.A., Strickland A.J. Strategic Management: Concepts and Cases. McGraw-Hill, 2020. 484 p.

References.

1. Ackoff, R. (1970). Concept of Corporate Planning. Wiley. New York, USA.
2. Ansoff, I. (1977). The State of Practice Planning Systems. Sloan Management Review.
3. Barni, D. (2019). *Resursno-orientovanyj pidkhid do stratehii: osnovy i praktyka*. [Resource-orientation approach to strategy: foundations and practice]. Lira-K. Kyiv. Ukraine.
4. Havlovs'ka, N., Zakusylo, V., Rudnichenko, Ye., Brets'ko, N. (2023). «Current approaches to managing the development of enterprises». *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*. № 318(3). pp. 75-81. DOI: <https://doi.org/10.31891/2307-5740-2023-318-3-11>.
5. Drucker, P.F. (2015). Innovation and Entrepreneurship. Harper Business.
6. Kudenko, N.V. (2021). *Stratehichne upravlinnia rozvytkom pidpryemstv*. [Strategic management of enterprise development]. KNEU. Kyiv. Ukraine.
7. Mintzberh, H. (2008). *Zlit ta padinnia stratehichnoho planuvannia*. [The fall of strategic planning]. Vyd-vo Oleksia Kapusty. Kyiv. Ukraine.
8. Mintzberg, H. (2000). The Rise and Fall of Strategic Planning. Harvard Business Review Press.
9. Mishenin, Ye.V. (2020). *Upravlinnia stijkym rozvytkom pidpryemstv*. [Managing sustainable development of enterprises]. SumDU. Sumy. Ukraine.
10. Newman, W. (1963). Administrative Action: The Techniques of Organization Management. Englewood Cliffs. NJ.
11. Thompson, A.A., Strickland, A.J. (2020). Strategic Management: Concepts and Cases. McGraw-Hill.

Abstract.

Svitlychna A., Pavlyk R. Conceptual foundations of strategic management of enterprise development.

The article explores the conceptual foundations of strategic management in the context of enterprise development under conditions of constant change and uncertainty. Strategic management is viewed as a comprehensive and systematic process of formulating, implementing, and evaluating decisions that enable organizations to achieve long-term goals and maintain competitiveness. The author emphasizes that in modern economic conditions, enterprises must not only respond to environmental challenges but also proactively shape their development trajectories through strategic thinking and planning. The study presents a thorough analysis of theoretical approaches to strategic management, highlighting its evolution, key components, and relevance for sustainable enterprise development. Attention is paid to the integration of strategic analysis, goal setting, and the development of adaptive capabilities within enterprises. The importance of aligning internal resources and competencies with external opportunities and threats is substantiated as a basis for effective strategic positioning. Special focus is placed on the role of innovation, risk management, and organizational flexibility as essential elements of modern strategic thinking. The article outlines the stages of strategic planning and substantiates the need for ongoing strategic monitoring and control to ensure the timely adjustment of management actions. The paper concludes that the conceptual foundations of strategic management serve as a critical tool for navigating complex business environments, enhancing organizational resilience, and fostering long-term growth. The findings are particularly relevant for enterprises operating in volatile and competitive markets, where strategic foresight and adaptability determine survival and success.

Keywords: strategic management, enterprise development, mission, strategy, SWOT-analysis, competitiveness, strategic analysis.

Стаття надійшла до редакції 04.05.2025 р.

Бібліографічний опис статті:

Світлична А.В., Павлик Р.В. Концептуальні засади стратегічного управління розвитком підприємства. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2025. № 3. С. 111-114.

Svitlychna A., Pavlyk R. Conceptual foundations of strategic management of enterprise development. *Actual problems of innovative economy and law*. 2025. No. 3, pp. 111-114.

